

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

SEDMA VAZMENA
NEDJELJA
DUHOVI - PEDESETNICA

SVIBANJ

Ned. 17. SEDMA VAZMENA NEDJELJA
Paškal, Paško, Antonija

Pon. 18. Ivan I. papa, Feliks, Venancije
Uto. 19. Celestin V., papa, Urban I., papa,
Sri. 20. Bernardin Sienski, Lidija, Zlatka
Čet. 21. Kristofor Magallenes, Dubravka
Pet. 22. Rita, Jagoda, Helena, Jelka
Sub. 23. Dezidarije, Željko

Ned. 24. DUHOVI - PEDESETNICA-
Marija Pomoćnica

Pon. 25. Beda časni; Grgur VII.
Uto. 26. Filip Neri, Zdenko, Anamarija
Sri. 27. Augustin Kenterberijski, Bruno, Tin
Čet. 8. German, Velimir, Anamarija, Vilim
Pet. 29. Euzebije i Polion, **Dan kapelanije PU**
vukovarsko-srijemska

Sub. 30. Ivana Arška
DAN DRŽAVNOSTI

Naslovnica, slika preuzeta s:
<https://bustedhalo.com>

MALA SVIBANJSKA POBOŽNOST

Marijo! 4

SLUŽBA RIJEČI
SEDMA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Oče, proslavi Sina svoga! 6

HOMILIJA

Jamstvo vječnoga života 8

KATEHEZA

Prva kršćanska zajednica 10

SLUŽBA RIJEČI

DUHOVI - PEDESETNICA-

ČITANJA

Kao što mene posla Otac,
i ja šaljem vas: Primite Duha Svetoga. 6

HOMILIJA

Duh daje čuti 8

KATEHEZA

Duh Sveti u prvoj Crkvi 10

GODINA SVETOGA FRANJE

Franjino vrijeme

Franjo Asiški između obnove i
ograničenja feudalnog svijeta (3) 12

Mali vjeronaučni leksikon 15

NAŠI POKOJNI 16

mihael

18-19/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkanđela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XXI. (2026.), broj 18-19 (683-4), sedma vazmena nedjelja i Duhovi, 10. i 14 svibnja 2026.

Kontakt:

vič. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

Marijo!

Tvoje su ruke bijeli kandelabar na kojem je položeno Svjetlo svijeta.
Tvoje ruke ne možemo zamisliti bez Isusa.

I kad bismo svoja umorna srca naslonili na Tvoje ruke,
naišli bismo zacijelo na srce Kristovo.

U nestalnosti sutrašnjice tražimo oslon Tvojih ruku.

A nije ni najmanje teško prepoznati Tvoje bijele ruke
između milijuna ruku okrvavljenih i iznakaženih.

U Tvojim je rukama „Svjetlo koje rasvjetljuje narode“.

U prisilno zamračenje srdaca unesi Svjetlo koje si Ti porodila.

I nastat će tihe, intimne večeri, u kojima ćemo se skupljati oko Tebe.

Pričat ćeš nam krasnu priču o dvjema grlicama, koje su svoj život položile za Isusa.

I zato svaka bijela duša poslije smrti poleti u nebo u obliku grlice.

Učini da i s nama bude tako!

Nemoj nam nikada sakriti svoje ruke, makar ih bio led naših zlodjela.

Jer što bismo bez Tvojih ruku i svjetla na njima?

Marijo, unesi Svjetlo u naše dane!

Rajmund Kupareo

Prvo čitanje: Dj 1, 12-14

Bijahu jednostužno postojani u molitvi

Čitanje Djela apostolskih

Pošto je Isus uzet na nebo, vratiše se apostoli u Jeruzalem s brda zvanoga Maslinsko, koje je blizu Jeruzalema, udaljeno jedan subotnji hod. I pošto uđu u grad, uspnu se u gornju sobu gdje su boravili: Petar i Ivan i Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, Jakov Alfejev i Šimun Revnitelj i Juda Jakovljevi – svi oni bijahu jednostužno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom.

Riječ Gospodnja.

Odlomak današnjeg prvog čitanja prikazuje nam grupu Isusovih učenika koji su se nakon Isusova uzašašća vratili s Maslinskog brda u Jeruzalem da bi ondje ispunili njegovu zapovijed: „I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju Obećanje Očevo koje čujete od mene: „Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim.“ „ (Dj 1,4-5).

U toj skupini koja iščekuje dolazak Duha Svetoga nalaze se prije svega jedanaestorica Isusovih apostola (nema Jude Iškariotskoga). Premda s malo drukčijim rasporedom navedena su njihova imena jednako kao i onda kada ih je Isus prvi put izabrao (Lk 6,12-16). Time se ističe njihova temeljna uloga u naviještanju radosne vijesti spasenja u Isusu Kristu.

No, osim Jednaestorice tu su još i žene. Moguće da su to supruge barem nekih od Isusovih učenika, a vjerojatno su tu i žene koje su bile na Isusovu grobu. Njihova imena ipak ovdje nisu navedena. Iznimka je jedino Isusova majka Marija, kao njemu najbliža osoba na ovom svijetu. Spominju se na koncu i Isusova braća, ali ni njihova imena nisu navedena. Isto tako dalje se u Djelima apostolskim ništa ne govori ni o njima ni o Isusovoj majci. Ipak, njihova prisutnost u „gornjoj sobi“ koju je kasnija kršćanska tradicija identificirala kao dvoranu Posljednje večere, veoma je važna. Dar Duha i kršćansko svjedočenje ne odvija se samo u nezamjenjivom misionarskom propovijedanju riječi, nego u isto tako nezamjenjivom „tihom“ i gotovo anonimnom svjedočenju kršćanskog imena u svakodnevnici ljudskog života.

Otpjevni psalam: Ps 27, 1.4.7-8a

Vjerujem da ću uživati dobra Gospodnja u zemlji živih

Gospodin mi je svjetlost i spasenje:

koga da se bojim?

Gospodin je štit života moga:

pred kime da strepim?

Za jedno molim Gospodina,

samo to ja tražim:

da živim u domu Gospodnjem

sve dane života svoga,

da uživam milinu Gospodnju

i dom njegov gledam .

Slušaj, Gospodine, glas moga vapaja,

milostiv mi budi, usliši me!

Moje mi srce govori:

„Traži lice njegovo!“

Molitelj psalma 27. čovjek je koji je u svojoj nutrini potaknut da traži lice Božje i mjesto u njegovu domu. Po svom povijesnom nastanku ovaj se psalam može ubrojiti u molitve hodočasnika koji izdaleka dolaze u jeruzalemski hram, ali to ni u kom slučaju ne isključuje svojevrsno „unutarnje“ hodočašće srca i duhovno traganje za Bogom koji svojom svjetlošću raspršuje svaki strah, pa tako i strah od smrti.

Drugo čitanje: 1Pt 4, 13-16

Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama!

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Ljubljeni:

Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja da i o objavljenju njegove slave možete radosno klicati. Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama, jer Duh slave, Duh Božji u vama počiva. Tek neka nitko od vas ne trpi kao ubojica, ili kradljivac, ili zločinac, ili makar i kao nametljivac; ako li kao kršćanin, neka se ne stidi, nego neka slavi Boga zbog tog imena.

Riječ Gospodnja

Svoj nagovor o kršćanskoj patnji u kojoj na više načina ponavlja istu misao o vrijednosti trpljenja čineći dobro, apostol Petar zaključuje na najlogičniji način. Onaj tko je s Kristom zajedno u patnji bit će s njime zajedno i u slavi. Stoga zajedničari Kristovih patnja imaju već sada razlog da svoje patnje podnose s radošću. K tomu, takav stav prihvaćanja trpljenja i pogrda radi Krista znak je prisutnosti Božjega Duha koji kršćaninu daje snage da nadvlada sve životne poteškoće. Taj Duh naziva se ovdje i Duhom Slave, jer patnje i progonstva neće trajati vječno. Duh koji potpomaže kršćanina u njegovoj nemoći i patnji dovest će ga napokon i do konačne proslave punine vječnoga života. Primjer za to jest sam Krist koji je pun Duha Svetoga (usp. Lk 4,1) jednako podnio muku i ušao u slavu.

Kršćanin se zato nema čega stidjeti ni u kakvoj životnoj nevolji. Nikakva pogrda ne može narušiti niti njegovo zajedništvo s Kristom, niti njegovo ljudsko dostojanstvo.

Evandjelje: Iv 17, 1-11a

Oče, proslavi Sina svoga!

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Isus podiže oči k nebu i progovori:

- Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe i da vlašću koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao. A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista.

Ja tebe proslavih na zemlji dovršivši djelo koje si mi dao izvršiti. A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo.

Objavio sam ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta. Tvoji bijahu, a ti ih meni dade i riječ su tvoju sačuvali. Sad upознаše da je od tebe sve što si mi dao jer riječi koje si mi dao njima predadoh i oni ih primiše i uistinu spознаše da sam od tebe izišao te povjerovaše da si me ti poslao.

Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji. I sve moje tvoje je, i tvoje moje, i ja se proslavih u njima.

Ja više nisam u svijetu, no oni su u svijetu, a ja idem k tebi.

Riječ Gospodnja

Ovaj odlomak prvi je dio Isusove Velikosvećeničke molitve (Iv 17,1-26) u kojoj Isus teološki interpretira svoje poslanje od Oca koje se dovršava njegovom mukom, smrću i uskrsnućem. Dok sinoptici u opisu Isusove muke ističu doista teške časove kroz koje je Isus prolazio, evanđelist Ivan naglašava Isusovu svijest o svome božanskom podrijetlu. Isus o svojoj smrti govori kao o povratku Ocu, u onu slavu koju je imao prije postanka svijeta. No, valja naglasiti da tu nije riječ u jednostavnom povratku Utjelovljene riječi u njezino prijašnje stanje. Isus se vraća tek pošto je dovršio djelo koje je bio poslan izvršiti i time proslavio Oca (usp. Iv 17,4). Djelo koje je trebao izvršiti jest dati ljudima život vječni koji se sastoji u tome da upoznaju jedinoga istinskoga Boga. To djelo dovršeno je vazmenim otajstvom Isusove muke, smrti i uskrsnuća, u kojem se potpuno očitivalo da je u Isusu Kristu na djelu Bog. Pobjeđivši smrt i vrativši se u Slavu koju je imao prije nego li je svijeta bilo Isus je otvorio vrata vječnoga života svakom čovjeku.

Komentari čitanja: Služba riječ, 263/11

Jamstvo vječnoga života

Molim za milost: da čvrsto vjerujem u život vječni i da Otac teli da budem njegov učenik!

U ono vrijeme: Isus podiže oči k nebu i progovori: „Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe i da vlašću koju si mu dao nad svakim tijelom dade život vječni svima koje si mu dao.

Ovdje smo u posebnim trenucima Isusova života. Na samom je svojem kraju. Slušamo ga i gledamo kako moli. Učenici su ga gledali dok je molio kad su s njim hodali po Palestini u kojoj je naviještao Božje kraljevstvo. Ovdje u dvorani posljednje večere moli naglas pred njima. To su svečani trenutci koji su sv. Ivanu posebno duboko bili upisani u srce i njegovu svijest. Isus moli i govori o jednoj stvarnosti pred kojom često ostajemo zbunjeni i o kojoj nam se nameće pitanje: ima li je uopće? Riječ je o vječnom životu. Isus svjedoči da ima vlast nad svakim bićem, nad svakim tijelom. Tu govori o jednome drukčijem životu negoli što je ovaj koji će mu uskoro biti oduzet i završit će na Golgoti.

Gospodine, hvala ti za ovu molitvu. Ti se obraćaš svojem Ocu. Sve ono što će za koji trenutak započeti gledaš kao proslavu svoju i svoga Oca. Sve što si učinio, učinio si s tom

nakanom da bude na proslavu Očevu. Pomozi mi da i ja znam svojim životom slaviti tebe i slaviti Oca. Hvala ti što nam daješ sigurnost u vječni život u koji nas želiš uvesti. Daj da s tom sigurnošću prolazim kroz ovaj svoj vremeniti život.

A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao - Isusa Krista. Ja tebe proslavili na zemlji... A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo.

Ova je molitva posebna i izvanredna. To je razgovor između Isusa i njegova Oca. To je jedna od bitnih značajki molitve. Ona je i razgovor s Bogom. Isus je posve okrenut prema Ocu. To je primjer savršene ljubavi. Život koji nam Isus želi dati jest isti onaj kojim on živi, onaj koji je primio od Oca, „prije negoli je svijeta bilo“. Isus je svjestan da je svojim životom proslavio Oca i da će Otac njega proslaviti.

Gospodine, htio bih pokazati više sigurnosti u svojoj molitvi da doista razgovaram s tobom. Više sigurnosti da računam na tebe i na tvoju pomoć. Želim da moj život doista bude proslava tebe. Tvoj vjerni učenik sv. Irenej rekao je da je živi čovjek tvoja slava. Nisam baš siguran da je to tako sa mnom. A htio bih da bude tako.

<https://www.thinkingfaith.org/>

Objavio sam ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta. Tvoji bijahu, a ti ih meni dade i riječ su tvoju sačuvali. Sad upознаše da je od tebe sve što si mi dao jer riječi koje si mi dao njima predadoh i oni ih primiše i uistinu spознаše da sam od tebe izišao te povjeravaše da si me ti poslao.

Isus je objavio i pokazao svoga Oca. To je najprije učinio svojim učenicima koje je pozivao Očevim nalogom. Oni su prvi povjerovali u njega. Iako će se oni domalo svi spotaknuti o križ i muku, ipak Isus na njih računa. Oni su njegovi i primili su od njega sve što im je dao. Nadasve vjeruju da je Isus poslan, da mu je Otac dao misiju u koju je uveo i njih.

Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji. I sve moje tvoje je, i tvoje moje, i ja se proslavim u njima. Ja više nisam u svijetu, no oni su u svijetu, a ja idem k tebi.

U ovome trenutku Isus posebno misli na svoje učenike i moli za njih. Svjestan je da oni ostaju u svijetu i da će im trebati posebna milost i snaga za sve ono što će činiti. Isus moli i za nas, za sve one koji su njegovi učenici da mogu u svijetu vršiti svoju misiju. Otac nas je sve predao Isusu. Tu se osjećaju istinska nježnost Isusove molitve i njegova zauzetost za nas. Isus

tako jednostavno i obično govori u svojoj molitvi Ocu o onome do čega mu je u tom trenutku stalo. Tako nas uči kako trebamo biti jednostavni i otvoreni u svojoj molitvi. Pred Ocem smo sa svime onime što imamo i što jesmo. O tome s njim trebamo razgovarati.

Gospodine, vjerujem da si došao od Oca i da si sve uložio da nam ga objaviš i pokažeš. Vršio si do kraja njegovu volju. Zahvaljujem ti na ovim iskrenim riječima koje unose mir i pouzdanje u moj život. Hvala što u tim, zadnjim časovima svojega života misliš na svoje učenike i misliš na sve one koji će biti tvoji učenici. Ti si na odlasku i nije ti svejedno kako će biti tvojim učenicima. Želiš ih ostaviti u sigurnosti. Obećavaš im i daljnju povezanost. Gospodine, ti si sada u zajedništvu s Ocem i Duhom Svetim. Ti se i dalje zauzimaš za sve nas. I dalje govoriš Ocu o nama. Molim te da oćutim tvoju prisutnost u svojem životu. Molim te sjeti se i mene i mojih potreba. Mi se volimo preporučiti jedni drugima u molitve. Ovdje te molim da se zauzmeš za mene i moje potrebe. Za sve moje drage i one koji se preporučuju u moje molitve. Pomozi mi da budem čvrst u vjeri, pouzdan u nadi i vjeran u ljubavi.

Mirko Nikolić

Prva kršćanska zajednica

Iz kateheze pape Benedikta XVI. na općoj audijenciji u srijedu 19. siječnja 2011.

U ulomku iz Djela apostolskih, prvu kršćansku zajednicu u Jeruzalemu četiri karakteristike opisuju kao mjesto jedinstva i ljubavi i sveti Luka ne želi samo opisati nešto iz prošlosti. Pruža nam to kao model, kao normu sadašnje Crkve, jer te četiri karakteristike moraju uvijek sačinjavati život Crkve.

Prva je karakteristika ta da je ujedinjena i postojana u nauku apostolskom, zatim u bratskom zajedništvu, u lomljenju kruha i molitvama. Kao što sam već rekao, te četiri sastavnice predstavljaju i danas stožere života svake kršćanske zajednice i predstavljaju također jedinstveni čvrsti temelj na kojem se treba napredovati u izgrađivanju vidljivog jedinstva Crkve.

Nauk apostolski

Tu je prije svega slušanje nauka apostolskog, odnosno slušanje njihova svjedočanstava o poslanju, životu, smrti i uskrsnuću Gospodina Isusa. To je ono što Pavao jednostavno naziva "evanđeljem". Prvi su kršćani slušali evanđelje izravno iz usta apostola, bili su ujedinjeni u slušanju i njegovu naviještanju, jer evanđelje je, kao što kaže sveti Pavao, "snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje" (Rim 1, 16).

Još i danas zajednica vjernika prepoznaje u pozivanju na nauk apostolski normu vlastite vjere: svaki napor oko izgrađivanja jedinstva među svim kršćanima prolazi zato kroz produbljivanje vjernosti onom pologu vjere (depositum fidei) što su nam ga prenijeli apostoli. Postojanost u vjeri je temelj našeg zajedništva, to je temelj kršćanskog jedinstva.

Zajedništvo

Druga je sastavnica bratsko zajedništvo. U doba prve kršćanske zajednice, kao i u našim danima, to je najopipljiviji izraz, prije svega za vanjski svijet, jedinstva među Gospodinovim učenicima. Čitamo u Djelima apostolskim da je prvim kršćanima sve bilo zajedničko i da oni koji su imali imanja i dobra prodavali bi ih a stečeno dijelili potrebnima (usp. Dj 2, 44-45). To dijeljenje vlastitih dobara nalazilo je, u povijesti Crkve, uvijek nove modalitete izraza. Jedan od njih, vrlo osebujan, jesu odnosi bratstva i prijateljstva koji se grade među kršćanima raznih konfesija. Povijest ekumenskog pokreta označena je teškoćama i nesigurnostima, ali je također povijest bratstva, ljudske i duhovne suradnje i zajedništva, koja je u značajnoj mjeri promijenila odnose među vjernicima u Gospodinu Isusu: svi smo dužni nastaviti tim putem. Druga je sastavnica, zato, zajedništvo, koje je prije svega zajedništvo

s Bogom putem vjere; ali zajedništvo s Bogom stvara zajedništvo među nama i nužno se izražava u onom konkretnom zajedništvu o kojem govore Djela apostolska, to jest dijeljenju. Nitko u kršćanskoj zajednici ne smije biti gladan niti siromašan: to je temeljna obaveza. Zajedništvo s Bogom, ostvareno kao bratsko zajedništvo, izražava se, na konkretan način, u društvenom zauzimanju, u kršćanskoj ljubavi, u pravdi.

Euharistija

Treća sastavnica: u životu prve zajednice u Jeruzalemu bitno je zatim bilo lomljenje kruha, u kojem se sam Gospodin uprisutnjivao s jedinstvenom žrtvom križa u svojem potpunom predanju za život svojih prijatelja: "Ovo je tijelo moje prineseno kao žrtva za vas... ovo je kalež moje krvi... koja se proljeva za vas". "Crkva živi od euharistije. Ta istina ne izražava samo svakodnevno vjersko iskustvo, već u sebi sadrži u sažetom obliku samu srž misterija Crkve" (Enc. Ecclesia de Eucharistia, 1). Zajedništvu u Kristovoj žrtvi je vrhunac našega jedinstva s Bogom i predstavlja zato također puninu jedinstva Kristovih učenika, puno zajedništvo. Tijekom ovoga tjedna osobito živo prisutno je žaljenje zbog nemogućnosti da dijelimo isti euharistijski stol, znak je to da smo još uvijek daleko od ostvarenja onog jedinstva za koje je Krist molio. To bolno iskustvo, koje našoj molitvi daje također pokornički vidik, mora postati

razlogom još velikodušnijeg zauzimanja sviju kako bi, pošto se uklone prepreke punom zajedništvu, svanuo onaj dan u kojem će biti moguće sabirati se oko stola Gospodnjeg, zajedno lomiti euharistijski kruh i piti iz istog kaleža.

Molitva

Na kraju, molitva – ili kao što kaže sveti Luka "molitve" – je četvrta karakteristika prve Crkve u Jeruzalemu opisane u knjizi Djela apostolskih. Molitva je oduvijek trajni stav Kristovih učenika, ono što prati njihov svakodnevni život u poslušnosti Božjoj volji, kao što nam to potvrđuju također riječi apostola Pavla prvim kršćanskim zajednicama: "Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu" (1 Sol 5, 16-18; usp. Ef 6, 18). Kršćanska molitva, dioništvo u Isusovoj molitvi, je u pravom smislu riječi sinovsko iskustvo, kao što nam to potvrđuju riječi molitve Oče naš, molitvi obitelji – onoga "mi" Božje djece, braće i sestara – koja govori o zajedničkom Ocu. Postaviti se u molitveni stav znači zato također otvoriti se bratstvu. Samo kao "mi" možemo reći Oče naš. Otvorimo se dakle bratstvu, koje proizlazi iz činjenice da smo sinovi jednoga nebeskog Oca, i budimo spremni na opraštanje i na pomirenje.

<https://ika.hkm.hr>

Prvo čitanje: Dj 2, 1-11

Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti

Čitanje Djela apostolskih

Kad je napokon došao dan Pedesetnice, svi su bili zajedno na istome mjestu. I eto iznenada šuma s neba, kao kad se digne silan vjetar. Ispuni svu kuću u kojoj su bili. I pokažu im se kao neki ognjeni razdijeljeni jezici te siđe po jedan na svakoga od njih. Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti.

A u Jeruzalemu su boravili Židovi, ljudi pobožni iz svakog naroda pod nebom. Pa kad nastu ona huka, strča se mnoštvo i smete jer ih je svatko čuo govoriti svojim jezikom. Svi su bili izvan sebe i divili se govoreći:

„Gle! Nisu li svi ovi što govore Galilejci? Pa kako to da ih svatko od nas čuje na svojem materinskom jeziku? Parti, Međani, Elamljani, žitelji Mezopotamije, Judeje i Kapadocije, Ponta i Azije, Frigije i Pamfilije, Egipta i krajeva libijskih oko Cirene, pridošlice Rimljani, Židovi i sljedbenici, Krećani i Arapi - svi ih mi čujemo gdje našim jezicima razglašuju veličanstvena djela Božja.“

Riječ Gospodnja.

Služeći se riječima „šum“, „vjetar“, „ognjeni jezici“, Luka, pisac Djela apostolskih, opisao je silazak Duha Svetoga i njegovo djelovanje u apostolima i oko njih. Učinio je to zato što je Duh netjelesan i nevidljiv. Ispunjeni Duhom Svetim apostoli su dobili sposobnost izražavanja drugim jezicima tako da su ih stranci razumjeli kao da govore njihovim materinskim jezikom. Je li se Luka poslužio književnim načinom kako bi što dublje i učinkovitije izrazio djelovanje Duha Božjega? Neki su skloni tom mišljenju. Ali, ako je Luka bio tako genijalno domišljat, zar nije genijalniji od njega Duh Božji? Zašto njemu osporavati mogućnost tako čudesnog očitovanja i učinkovitosti? Čudo razumijevanja jezika je suviše osporavati. Taj izvanredan događaj budi prisjećanje na jedan drugi suprotni biblijski događaj kad su ono ljudi u Babilonu htjeli pokazati svoju „bogovsku“ moć u gradnji kule do neba, ali su se ubrzo razišli, jer su im se, zbog oholosti, pomutili jezici, pa je nastalo nedorazumijevanje, razdor i razlaz. Silaskom i zahvatom Duha Božjega različiti ljudi se međusobno lako povezuju i razumiju. Dolaskom i primanjem Duha Božjega nastaje novi svijet, novi Božji narod - Crkva u kojoj bi stalno i posvuda trebao dolaziti do izražaja govor razumijevanja i prihvaćanja - govor ljubavi.

Otpjevni psalam: Ps 104, 1ab.24ac.29b-31.34

Pošalji Duha svojega, Gospodine, i obnovi lice zemlje!

Blagoslivljaj, dušo moja, Gospodina!
Gospodine, Bože moj, silno si velik!
Kako su brojna tvoja djela, Gospodine!
Puna je zemlja stvorenja tvojih.

Ako dah im oduzmeš, ugibaju,
i opet se u prah vraćaju.
Pošalješ li dah svoj, opet nastaju,
i tako obnavljaš lice zemlje.

Neka dovijeka traje slava Gospodnja:
nek se raduje Gospodin u djelima svojim!
Bilo mu mило pjevanje moje!
Ja ću se radovati u Gospodinu.

U ovoj misi kao i u dnevnoj misi Duhova, nailazimo na dio Psalma 104 u kojemu je izražena vjera biblijskih vjernika kako dar fizičkog i duhovnog života ovisi od Duha Božjega. Ovaj je psalam inače hvalidbeni himan Bogu Stvoritelju prirode i ljudi. Navedeni stihovi su igra riječi na temelju hebrejskog izraza ruah (gr. pneuma) koji znači duh, vjetar, dah. Sve živo ne nastaje samo od sebe, već dolazi u život dahom Svemogućega koji je sami život. Duh Božji svim živim bićima daje život.

Drugo čitanje: 1Kor 12, 3b-7, 12-13

U jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni.

Čitanje Prve poslanice svetoga Pavla apostola

Braćo!

Nitko ne može reći: „Gospodin Isus“ osim u Duhu Svetom. Različiti su dari, a isti Duh; i različite službe, a isti Gospodin; i različita djelovanja, a isti Bog koji čini sve u svima. A svakomu se daje očitovanje Duha na korist.

Doista, kao što je tijelo jedno te ima mnogo udova, a svi udovi tijela iako mnogi, jedno su tijelo - tako i Krist. Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni. I svi smo jednim Duhom napojeni.

Riječ Gospodnja

Apostol Pavao se poslužio alegorijom da bi zajednici vjernika u Korintu upozorio na jedinstvo Crkve unatoč različitim sposobnostima i službama koje dolaze do izražaja kroz vjernike koji su različiti po rasnom, narodnom i kulturnom podrijetlu. Poslužio se pojmom „tijela“ koje ima brojne različite udove koji svaki na svoj način pridonose opstojnosti i djelatnosti cjeline tijela. Onaj tko istinski vjeruje i srcem prihvaća uskrslog Isusa Krista, taj od njegova Duha prima odgovarajuće sposobnosti (karizme) kako bi mogao uspješno za njega svjedočiti. Darovane mnogovrsne sposobnosti treba stavljati u službu cjeline „tijela“ - Crkve kojoj je „glava“ Isus Krist. Za današnju nedjelju imamo samo kratak izvještaj inače o opširnom Pavlovom izlaganju o Duhu Svetom i njegovim darovima (karizmama). Darove možemo ujediniti u tri glavne skupine, a to su: darovi upravljanja, darovi naučavanja i darovi proricanja. Iz tih darova logično proizlaze službenici: apostoli, učitelji i proroci. Među njima ne bi smjelo biti rivalstva. Apostol jasno veli: „Svi smo mi jednim Duhom napojeni.“ Među vjernicima različitih naroda koji pripadaju jednoj Kristovoj Crkvi trebaju postojati određena pravila i propisi, ali jedinstvo nije moguće dugo održavati pomoću zakona, pritisaka i represija. Onaj tko stvara zajedništvo u međusobnom poštivanju i ljubavi, to je Duh Sveti.

Evandjelje: Iv 20, 19-23

Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas: Primate Duha Svetoga.

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Uvečer onoga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im:

- *Mir vama!*

To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče:

- *Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.*

To rekavši, dahne u njih i kaže im:

- *Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijeh, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.*

Riječ Gospodnja

Ivan evanđelist povezuje Isusovo uskrsnuće i osnaženje apostola njegovim Svetim Duhom. Zato se na današnji blagdan čita ulomak koji govori o ukazanju uskrslog Učitelja apostolima koji im tom prigodom daje i svoga Svetog Duha. Učenici su se silno obradovali vidjevši Isusa. On ih za ništa nije prekoravao, ništa im nije spočitavao, premda je za to imao razloga, budući da se je većina u njega razočarala zbog osude i smrti na križu. Uskrsli im je najprije zaželio mir ponovivši to dva puta. Proslavom i uskrsnućem u Isusu je dostignuta apsolutna punina Duha. Zato je On kao uskrsli u najvećoj mjeri posredovatelj Duha Svetoga. Isus je apostolima rekao: „Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas.“ To rekavši, dahne u njih i kaže im: „Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijeh, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.“ Time su apostoli poslani uspostavljati mir među ljudima i ljudi s Bogom. Božjeg mira ne može biti tamo gdje vlada zlo, grijeh. Zato su poslani naviještati Boga ljubavi koji oprašta onima koji to žele, uz uvjet da i oni opraštaju drugima. Budući da je „oprašati grijeh“ božanski veliko, onda to mogu činiti ljudi Duha. Crkva, kao zajednica svih onih koji vjerom i srcem prihvaćaju Uskrslog, primila je dar Duha da čini veličanstvena Božja djela oprašanja i spasenja.

Komentari čitanja: Ivo Martinić, <https://www.glas-koncila.hr>

Duh daje čuti

Često u životu imamo neke blokade, neke prepreke, nešto što nas priječi da dišemo punim plućima. Imamo svoje iskustvo, svoja znanja i svoju logiku. A zapravo imamo svoje poteškoće i nemamo vremena ni mjesta za Duha Božjega, za Duha Svetoga. Jesmo kršteni, ali nismo stvorili prostor Duha. Čovjekov život je žeđanje u životnoj pustinji, žeđanje za ljubavlju i prijateljstvom. Veći dio života provodimo u besmislenim odnosima i zadovoljavanjima tjelesnih potreba za hranom i pićem. Zapravo, ljudski duh je gladan i žedan ljepote, ljubavi, smisla i istine. A to su stvari koje se ne mogu osvojiti, može ih se samo voljeti. Ljudi su u zabludi kada troše svoj život a ne znaju zašto su došli na svijet. Dvostruko je čovjekovo postojanje. Sveti Pavao poručuje da se duh i tijelo jedno drugom protive. Ta borba je normalna i potrebna. Nigdje se ne može pobjeći od sebe i od svojih problema. Makar ne htio, čovjek je osuđen na potragu za smislom života, a smisao se skriva u duhovnom. Bilo bi strašno i grješno odživjeti život poput kukca. To bi bila tragedija. Sve ono što nije povezano sa životom uzaludno je i besmisleno.

Raspoloženje

Gdje god djeluje Duh nastaje nešto vidljivo i opipljivo. Krist je bio čovjek kao i mi, stoga nam on pomaže u našim poteškoćama. Isus je došao na opipljiv način u naš svijet radi nas ljudi. Ispunio je obećanje: „Molit ću Oca i on će vam u moje ime poslati drugog Branitelja da bude s vama.“ Duh Sveti je plod molitve, Isusove i naše. Put Duha je put duhovnosti i-žive vjere u živoga Gospodina, a ne plod tradicije i običaja. „Duh će vas poučavati u svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh.“ Djelovanje Duha ide prema dolje, biblijska čitanja govore o događajima na ovoj zemlji da bude shvatljivo ono stoje nerazumljivo u našem životu. Po tome se razlikuje kršćanska vjera od svih filozofija. Ovdje na zemlji, u ljudima i među ljudima, treba se događati Božje djelovanje.

Ovaj svijet nije savršen, ali u njemu stanujemo i treba ga usavršavati. Kad čovjek dopusti Isusu da djeluje u njemu, on ga preobražava. Rasvjetljuje zamračeno, liječi bolesno, jača slabo i otpušta s riječima: Idi u miru. To je Isus darovao onima koji su njegovi. Duh osposobljava za rast kroz cijeli život. Gdje god se nalazi kršćanin, tu je i Duh Sveti. Učenici su sami doživljavali što se događa kad Bog stvara

novo. Gdje puše Duh Božji, čovjek će naći put, pa makar se našao pred zidom. Ili se okružio zidovima i zatvorio vrata. Po Duhu su progovorili oni koji su imali svezan jezik. Isusovi učenici koji su bili zatvoreni u usko shvaćanje političkog oslobođenja, oslobođeni straha i ispunjeni oduševljenjem izašli su na ulicu kao mlada Crkva i započeli evangelizaciju svijeta. Po Duhu, apostolski nauk traje i stvara raspoloženje u svim vjernicima. A vjernici su oni koji u nemirnim vremenima naše povijesti žive plodove Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, vjernost, blagost, uzdržljivost.

Duh osposobljava za ljubav

„Ne hlepimo za taštom slavom! Ne izazivajmo jedni druge, ne zaviđajmo jedni drugima!“ Presudni bijeg iz besmislenosti je ljubav. Ljubav pobjeđuje svaku glupost, samoću i tugu. Ljubav spašava

čovječanstvo. Ljubav ne umire i ne odlazi, ona je vječna. Nikad neće umrijeti ono po čemu čovjek jest čovjek i po čemu postoji. Čovjekov duh kad pronade prijatelja, pronašao je smisao življenja i postaje besmrtnan. Život treba očitavati dubinski. Površina je zanemariva. Jedino je važno što osjećaš u ovom trenutku. To je osjećaj prepun sjete i tuge, ali u isto vrijeme prepun radosti, veselja i opće topline. Čudna mješavina emocija kao stoje i sam život. Za svoga zemaljskog života Isus je ozdravljao mnoge bolesti. Bilo je i onih koji nisu mogli čuti. Danas nam se nudi dar ozdravljenja, da možemo dobro čuti. Duh je taj koji stvara raspoloženje da možemo jasno čuti istu Poruku ljubavi koju nam daje Krist.

Služba riječi 263-11

Duh Sveti u prvoj Crkvi

Duh biva shvaćen u prvoj kršćanskoj zajednici kao onaj koji daje pravu sliku o Bogu. On će, prema Isusovim riječima, „upućivati u svu istinu“ (Iv 16,13) a to znači da svaki korak života vjere mora biti prožet njegovim djelovanjem.

Ako želimo promotriti i prikazati važnost Duha Svetog u životu prve kršćanske zajednice potrebno je vratiti se na njihove izvorne tekstove koji svjedoče o događajima Duha, a nalaze se prvenstveno u biblijskoj knjizi Djela apostolskih koja predstavlja svojevrsni kompendij načina života na razini Duha Svetoga. Sama Djela upravo započinju i na početak svojeg govora o zajednici stavljaju događaj silaska Duha Svetoga (Dj 2). Očekivanje Duha postaje prvotni motiv okupljenosti zajednice vjernika u Krista koji je uzašao obećavši dar Očev. Ta okupljenost svjedok je veličine dara i legitimnosti koje on čini u njima – od znatizeljnika o vremenu posljednjeg časa Duh, zahvaćajući svojim silaskom, stvara svjedoke sve do kraja svijeta (usp. Dj 1, 7-8). Svjedočanstvo Kristovih učenika tako biva neodjeljivo od dara Duha Svetoga, budući da je Duh taj koji ih pokreće, nosi i koji im daje zboriti istinu očitu u djelima ljubavi – govoru koji razumije svatko. Povezanost, očitovana u razumljivosti govora ljudi zahvaćenih Duhom, predstavlja za prvu kršćansku zajednicu snagu navještaja. Ta snaga, koja je plod i trag duhovskog događaja u njima, tjera ih naviještati Krista Uskrsloga svima jer Krist je svojim djelom spasenja otkrio Boga koji se zauzima za čovjeka te mu nudi udioništvo u

svojem božanstvu, tj. obdaruje ga svojim sinovstvom. Stoga, primanjem Duha ne samo da učenici primaju legitimitet naviještanja nego i sami postaju dionici božanske sudbine.

Nadalje, govor o Duhu u prvoj zajednici navodi nas na otkrivanje Duha kao onoga koji je animator života prve Crkve. Duh je njezin spiritus movens. On Crkvu poziva na korak naprijed, otkriva i daje sigurnost tome koraku čineći od prošlosti prostor memorije, spomena, koji postaje, na otajstven način djelovanjem upravo Duha, snagom za novo koraćanje. Nisu rijetki izričaji Djela apostolskih: „reče Duh“ bilo Filipu, Petru ili drugim pojedincima zajednice (usp. Dj 8,29; 10,19, 11,12; 13,2) čime se upravo želi istaknuti važnost njegove uloge u životu Crkve. Poslušnost Duhu pripada temeljima identiteta okupljenih oko Krista. Govor Duha otvara prostor djelovanju utemeljenom na poslušnosti njegovu glasu, do te mjere da poslušnost Duhu često lomi naše slike o Bogu. Naime, Duh biva shvaćen u prvoj kršćanskoj zajednici kao onaj koji daje pravu sliku o Bogu. On će, prema Isusovim riječima, „upućivati u svu istinu“ (Iv 16,13) a to znači da svaki korak života vjere mora biti prožet njegovim djelovanjem. Ta se prožetost događa u otvorenosti promjeni, sada čak i promjeni svoje slike o Bogu. Duh otkriva Boga milosrđa, uvodi u odnos s Njim posredujući dar praštanja čineći novost života u vjerniku.

Odnos prve kršćanske zajednice prema Duhu Svetom, očit iz spomenutog, pokazuje kako je Duh Sveti u toj zajednici shvaćen i poznat kao stvarna i živa osoba koja (su) djeluje u životu Crkve. Život Crkve ovisi o Duhu. Nema Crkve bez Duha. On je okuplja, vodi, posvećuje, čini prostorom susreta Boga i čovjeka. Stoga, angažirani život pojedinca u Crkvi pretpostavlja suradnju s tim Duhom. Apostoli su svojevrsni primjeri takve suradnje kad svoj rad i djelovanje u potpunosti stavljaju Duhu na raspolaganje. Njihove su životne snage stavljene u službu Duha i time one nisu oslabljene nego, dapače, postaju još snažnije, djelotvornije i odvažnije. Snaga djelovanja prve Crkve nisu dakle njihove sposobnosti i sile, njihovi pastoralni planovi i projekti, njihove zamisli i ideje, nego Duh Sveti koji daje „bīti“ zajednice.

Duh Sveti, u prvoj Crkvi, shvaćen je kao onaj koji uspostavlja zajednicu dajući joj kvalitativnost odnosa. Duh tako uspostavlja novost odnosa, ukida razdjelnicu poštujući raznolikost koja biva prožeta do mjere bratstva. Različitost darova u prvoj zajednici danih Petru ili Pavlu, Filipu ili Matiji, nije prepreka zajedništvu nego upravo ta različitost postaje putem njegova ispravnog shvaćanja. Stoga, Duh je toliko moćan da od različitog ne čini uniformno, nego iz različitog čini jedinstveno. Samo zbog toga moguća je povezanost prve zajednice različite po mentalitetima, povijesnim kontekstima pojedinaca, pozivima, a osobito primljenim darovima. Otvorenost snazi jedinstva, koja se očituje u djelovanju Duha, (p)ostaje i danas jednim putem izgrađivanja bratstva koje živi i postoji samo na razini Duha.

Molitva za sedam darova Duha Svetoga

Duše Sveti Tješitelju, dođi u moje srce sa svojom milošću i svetom ljubavlju i daj mi dar mudrosti; da sa slašću razmatram Božje istine i da mi Bog bude jedino mjerilo u prosuđivanju svih božanskih i ljudskih stvari.

Daj mi dar razuma; da što dublje zaronim duhom svojim u otajstvo svete vjere koliko je to u ovozemaljskom vremenu moguće.

Daj mi dar savjeta; da se uklanjam zasjedama đavla i svijeta, a u dvojbi da uvijek prigrlim što je više na slavu Božju i naše spasenje.

Daj mi dar jakosti; da osobitom odlučnošću svladam sve napasti i ostale zapreke u duhovnom životu.

Daj mi dar znanja; da pravo spoznam što i kako treba vjerovati i da ne bih zastranio u duhovnom životu.

Daj mi dar pobožnosti; da Bogu, svetima i službenicima Crkve dužno štovanje i čast iskazujem, a nevoljnima za ljubav Božju u pomoć pritječem.

Daj mi dar straha Božjega; da se čuvam grijeha, bojeći se uvrijediti Boga iz sinovskog poštovanja prema Božjem Veličanstvu.

Franjino vrijeme

Franjo Asiški između obnove i ograničenja feudalnog svijeta (3)

Još jedna kapitalna novost jest revolucija u školstvu.

Urbani razvoj potiče najprije preporod nekih biskupskih škola u Laonu, Reimsu, Chartresu, Parizu. Ipak, taj je preporod tek kratkotrajni žar, a i samostanske škole isijavaju svoj posljednji sjaj. Nasuprot tome, i na pomalo divlji način, nastaju nove gradske škole čije je usmjerenje dvostruko. S jedne strane, riječ je o privlačnosti teologije koja se nameće u intelektualnom, društvenom i političkom okruženju u uzavreli Parizu. S druge strane, radi se o kristaliziranju svega oko prava u krilu razvoja općine u Bologni.

U malom vremenskom razmaku napisana su dva djela određena da postanu klasici: oko 1140. god. Gracijanov *Decretum* ili *Concordia discordantium canonum* - prva potkrijepljena pravna kompilacija s ciljem usklađivanja dekretala i osnova *Kodeksa kanonskog prava* koji će se razviti u XIV. i XV. stoljeću, te četiri knjige *Sentencija* pariškog biskupa, Talijana Petra Lombardskog, nastalih između 1155. i 1160. godine.

U oba slučaja riječ je o novom intelektualnom ozračju, onom specijalista iz teološke ili pravne znanosti, i o novoj metodi utemeljenoj na diskusiji i racionalnoj argumentaciji: na skolastici.

Rezultat ove velike promjene Crkve, nakon stoljeća bez općih koncila, jest povratak „ekumenskih“ koncila na Zapad: I. lateranski (1123), II. lateranski (1139), III. lateranski (1179) i IV. lateranski koncil (1215). Oni su istodobno završnica grgurovske reforme i nastojanje za *aggiornamentom* Crkve naspram stoljeću velikih promjena. Njihovo je značenje, međutim, ambivalentno, kao što je to i trijumf papinske moći čiji su oni izraz. Usporedo s prilagodbom na novo, oni organiziraju kontrolu i ograničavanje - ako ne i zatvaranje - pred novim društvom. Doista, unatoč nastojanjima za *aggiornamentom*, početkom XIII. stoljeća Crkva ostaje zatočenicom starih i novih ograničenja.

Naročito se pokazuje njezino zaostajanje s obzirom na ekonomski razvoj i urbani svijet te ostaje zalijepljena za ruralni feudalizam.

Prilično brzo Crkva se razvija prema novim paralizirajućim strukturama, kao što su skretanja novih redova - osobito cistercita - u bogaćenje, iskorištavanje braće laika, poseljačivanje, suhoparni juridizam nasilnog kanonskog prava, početke birokratske i autokratske degeneracije papinstva i rimske kurije.

Osim toga, Crkva se susreće sa značajnim neuspjesima kao što je neuspjeh križarskog rata protiv muslimana, koji se izokrenuo od svoje svrhe, u nesposobnosti

Srednjovjekovni znanstvenik, rukopis iz 14. stoljeća, <https://hr.wikipedia.org/>

da se probudi negdašnji entuzijazam - što dokazuje zastranjenje Četvrte križarske vojne protiv Carigrada 1204. godine; i iznad svega neuspjeh u borbi protiv hereza unutar samoga kršćanstva.

Najzad, Crkva se pokazuje nespretnom, ako ne i nesposobnom da suzbije ili pripitomi povijesne izazove kao što su agresija novca, novi oblici nasilja, proturječna aspiracija kršćana - s jedne strane za većim uživanjem dobara ovoga svijeta, i s druge, za jačim otporom prema rastućim nagnućima prema bogatstvu, moći i tjelesnim užicima.

Ako su skolastika i kanonsko pravo u svojim počecima opskrbili Crkvu sredstvima za teoretiziranje novonastalih situacija unutar kršćanskog društva, ako su djela šire upotrebe - ispovjednički udžbenici, obrasci propovijedi, zbirke *exempla [poučnih primjera]* - pružala običnim svećenicima sredstva da djelomično odgovore na nove potrebe vjernika, te će učene konstrukcije isto tako pridonijeti proširenju kulturnoga jaza između crkvene elite i mase laika, gušenju, denaturiraju ili ponovnom oživljavanju folklorne kulture koja nastaje u XIII. stoljeću.

Feudalizam je bio monarhiziran, a dominantna kultura je žigosana prevladavajućim laičkim klasama,

aristokracijom i viteštvom, čiji se sustav dvorskih vrijednosti nameće novom društvu, čak i urbanom društvu talijanskih komuna.

Sam će Franjo Asiški jako biti pod utjecajem te viteške kulture i njegova će odanost siromaštvu poprimiti dvorske oznake. Njegov viteški san, uobličeni u viziji kuće ispunjene oružjem, neće nikada potpuno iščeznuti iz njegova duha. Gospođa Siromaština bit će, zacijelo, potvrda odbacivanja ekonomskih i društvenih vrijednosti aristokratsko-građanskog društva, ali kroz viteški, feudalni kulturni obrazac.

Englez Walter Map, u svom djelu *De nugis curialium* (1192-1193), žali se na klerike koji su se uvukli u vrtlog velikaških poroka i ispraznosti. Krajem istog XII. stoljeća, pariški biskup Maurice de Sully, podrijetlom iz skromnije sredine, što je izuzetak od pravila, opominjao je seljake u jednoj poučnoj propovijedi - na latinskom i narodnom jeziku - na vjersku dužnost plaćanja desetine Crkvi i poreza vlasteli.

Gabriel Le Bras dobro kaže o crkvenom razmetanju u XII. stoljeću: „Zanimljiva je pojava da umnožavanje raznih vrsta klerika uopće ne odgovara potrebama svijeta: ono odgovara potrebama spasenja (ili raskoši) bogatih i udobnostima (ponekad pretjeranim) kanonika i župnika.“

Mali vjeronaučni leksikon

Salezijanci

Salezijanci (lat. prvotno *Societas S. Francisci Salesii: Družba sv. Franje Saleškoga*, od 1946. *Societas Salesiana sancti Joannis Bosco: Salezijanska družba sv. Ivana Bosca*), katolička kongregacija koju je osnovao Ivan (Giovanni) Bosco u Torinu 1857. Papa ih je potvrdio 1874. kao kongregaciju svećenika i braće s jednostavnim zavjetima. Ime su dobili po zaštitniku kongregacije Franji Saleškom. Imaju mušku i žensku granu.

Bave se odgojem muške mladeži u vlastitim domovima, konviktima, sjemeništima i obrtničkim školama te radom u misijama.

U Hrvatskoj djeluju su 1922. Hrvatski salezijanci su 1970. dobili vlastitu provinciju. Prve su dvije godine bile prijelazne, a 31. siječnja 1972. (na blagdan sv. Ivana Bosca), Provincija je dobila puni pravni status.

Salezijanci danas djeluju u 10 odgojno pastoralnih zajednica u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Provincija trenutno (2024.) broji 112 salezijanca i novaka.

Danas je Družba raširena na svim kontinentima i broji oko 14500 članova u 133 zemlje.

Salezijanska obitelj

Salezijanska obitelj, uz salezijance u salezijansku obitelj spadaju:

Kćeri Marije Pomoćnice - Salezijanke, (lat. *Filiae Mariae Auxiliatricis*) redovnička je družba koju su osnovali 1872. Ivan Bosco i Marija Dominika Mazzarello u mjestu Mornese u Italiji. Bave se odgojem ženske mladeži, misijama i njegom bolesnika, osobito gubavaca. Djeluju danas na svim kontinentima, u Hrvatskoj u Rijeci i Zagrebu.

Udruženje salezijanskih suradnika (USS), "vanjskih salezijanaca" koji u vlastitoj društveno-kulturnoj, profesionalnoj, obiteljskoj i životnoj sredini žive i rade u salezijanskom duhu (Salezijanci suradnici).

Udruženje štovatelja Marije Pomoćnice (ADMA), osnovano u Torinu 1869. molitvom i radom prati i pomaže salezijansko djelo.

Don Boscovi bivši učenici osnovani su 1870. Brine da se sjeme oratorijanskoga odgoja, posađeno u mladenačkim danima, očuva i razvija tijekom cijeloga života, ali i da se zadrži povezanost sa salezijanskom zajednicom.

Duh Sveti

Dahne u njih i kaže im: „primite Duha Svetoga.“

Ivan 20,19-33

Duhove, koje danas slavimo, nije izmislio Isus niti su ih izmislili prvi kršćani. To je stari židovski blagdan koji prisjeća na dan kada je Bog objavio Zakon izraelskom narodu na Sinaju, što se, sudeći po izračunima temeljenima na Bibliji, dogodilo četrdeset dana nakon oslobođenja iz egipatskog ropstva. A mi, četrdeset dana nakon Isusova uskrsnuća, slavimo konačni dar Božjeg zakona: Duha Svetoga.

Odmah treba pojasniti da Duh Sveti nije stvar, nego osoba, prisutnost. Zamišljam da se mnogi od vas pokušavaju prisjetiti nečega iz vjeronauka, kojega ste prošli prije krizme, ne bi li znali nešto više o slavnom neznancu koji je Duh Sveti. Ako se sjećate neke dobre definicije, zadržite je za sebe jer Duhu je važnije biti prepoznat po onome što čini, nego po onome što se o njemu govori.

Ako su ti neke riječi iz Svetog pisma, liturgijskih odlomaka ili iz propovijedi dotakle srce, to je djelo Duha Svetoga.

Ako ti je neočekivani susret s dragom osobom obasjao stvarno sivi tjedan, ne dvoji: on je to učinio.

Ako nakon razdoblja duhovnoga zimskog sna osjetiš želju doći pred Boga i zadobiti njegov oprost, ne luduj, smiri se: to je čin Duha Svetoga.

Ako u sebi smogneš hrabrosti, koju do tada nikada nisi imao, donijeti neku važnu odluku, srediti neki odnos zbog kojega se ne osjećaš dobro, otvoriti srce neočekivanom oprost, ne dvoji: Duh oblikuje tvoje srce.

Evo što čini Duh Sveti: on podmazuje našu vjeru! Ako su zupčanici našega duhovnog života stari, zahrđali i pljesnivi, on će, na obziran i učinkovit način, djelovati kako bi naša vjera ostala živa i aktivna. Duh Sveti oslobađa nas čahure koja vjeru čini dosadnom i birokratskom, kao da je ona ispunjavanje porezne prijave.

Dakle hrabro, dragi prijatelji! Dignimo jedra i dopustimo da nas dah Duha vodi. On koji je „duh životvorni“ (1 Kor 15, 45) i koji „oslobodi me zakona grijeha i smrti“ (Rim 8, 2) omogućuje nam svakog dana iskusiti novost i ljepotu prave vjere u uskrsnulog Krista.

Roberto Seregni,

NAŠI POKOJNI

MARKO BEŠLIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Okučani, 19. svibnja 1995.

DRAŽEN SABLJIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Županja, 21. svibnja 1993.

NADA DUPER,

PU bjelovarsko - bilogorska, bolest, 22. svibnja 1995.

SVETO DENONA,

PU zadarska, Zadar, 23. svibnja 1992.

IVAN RAKAS,

PU sisačko - moslavačka, Šišinac, 28. svibnja 1992.

MIROSLAV STANIŠIĆ,

MUP, Gospić, 29. svibnja 1991.

DAMIR MARKOVINOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Okučani, 29. svibnja 1995

POČIVALI U MIRU!